

Határozatok Tára

JEAN RICHARD DE LA TOUR
FŐTANÁCSNOK INDÍTVÁNYA
Az ismertetés napja: 2022. március 24.¹

C-720/20. sz. ügy

RO (törvényes képviselője útján eljárva)
kontra
Bundesrepublik Deutschland

(a Verwaltungsgericht Cottbus [cottbusi közigazgatási bíróság, Németország] által benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem)

„Előzetes döntéshozatal – A szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térség – Közös menekültügyi és kiegészítő védelem nyújtására vonatkozó politika – 2013/32/EU irányelv – A 33. cikk (2) bekezdésének a) pontja – Gyermek által benyújtott nemzetközi védelem iránti kérelem elfogadhatatlanként történő elutasítása amiatt, hogy a családtagjai korábban nemzetközi védelemben részesültek – 604/2013/EU rendelet – Az e nemzetközi védelem iránti kérelem megvizsgálásáért felelős tagállam meghatározására vonatkozó feltételek és eljárási szabályok – A gyermek mindenek felett álló érdeke”

I. Bevezetés

1. A jelen ügy azokat a nehézségeket szemlélteti, amelyekkel a tagállamok a 604/2013/EU rendeletben² rögzített feltételek alkalmazása során szembesülnek, amikor e szabályok technikai jellege összetalálkozik a társadalmi realitások összetettségével, és különösen a menekültek családi életének valóságával. Amint azt a Bíróság előtt jelenleg folyamatban lévő számos jogvita bizonyítja, e családi élet sem időben, sem térben nem áll meg.³ A családok egyik tagállamból a másikba utaznak, noha a családtagokat nemzetközi védelemben részesülő személyként megillető jogállás

¹ Eredeti nyelv: francia.

² Egy harmadik országbeli állampolgár vagy egy hontalan személy által a tagállamok egyikében benyújtott nemzetközi védelem iránti kérelem megvizsgálásáért felelős tagállam meghatározására vonatkozó feltételek és eljárási szabályok megállapításáról szóló, 2013. június 26-i európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2013. L 180., 31. o.; helyesbítés: HL 2018. L 33., 6. o.).

³ Lásd e tekintetben: Pikamäe főtanácsnok Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides (A család egysége – Már megadott védelem) ügyre vonatkozó indítványa (C-483/20, EU:C:2021:780); 2022. február 22-i Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides (A család egysége – Már megadott védelem) ítélet (C-483/20, EU:C:2022:103). Lásd továbbá: a Bíróság előtt még folyamatban lévő *Ministre de l'immigration et de l'asile* ügy (C-153/21), amely a jelen üggyhöz hasonló kérdést vet fel, valamint a C-745/21. sz. *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid* ügy, amely a születendő gyermek jogaira vonatkozik, és amelyben a gyermek anyjával szemben a 604/2013 rendelet alapján Litvániának történő átadásra vonatkozó határozatot hoztak, miközben a gyermek apja Hollandiában nemzetközi védelemben részesül.

nem teszi lehetővé számukra, hogy belátásuk szerint telepedjenek le az Unió területén.⁴ Ezzel egyidejűleg a családok bővülnek, ami felveti a gyermek jogállásának kérdését, valamint különösen az olyan gyermek nemzetközi védelem iránti kérelme megvizsgálásáért felelős tagállamnak a kérdését, aki más tagállam területén született, mint amely a családtagjai részére e nemzetközi védelmet biztosítja (a továbbiakban: fogadó állam).

2. Ebben az ügyben a körülmények ilyen láncolatáról van szó. A jelen esetben egy orosz állampolgárságú család tagjai 2012-ben Lengyelországban menekült jogállást szereztek, majd Németországba utaztak és ott létesítettek lakóhelyet anélkül, hogy e célra kiadott tartózkodási engedéllyel rendelkeztek volna. Ezen utóbbi tagállamban – ahol e család jogellenesen tartózkodik – született 2015-ben egy további gyermek (a továbbiakban: felperes). E gyermek nemzetközi védelem iránti kérelmet nyújtott be a német hatóságokhoz, amelyet a 2013/32/EU irányelv⁵ 33. cikke (2) bekezdésének a) pontja alapján elfogadhatatlannak nyilvánítottak.

3. Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem célja az említett gyermek által abban a tagállamban benyújtott, nemzetközi védelem iránti kérelem vizsgálatára alkalmazandó eljárási szabályok meghatározása, amelynek területén a gyermek született, és ahol a családtagjaival él, jöllehet ezen utóbbiak egy másik tagállamban – amelyet elhagytak és ahova nem kívánnak visszatérni – szereztek menekült jogállást.

4. Nem vitatott, hogy mind a kérelmezők, mind a nemzetközi védelemben részesülő személyek tekintetében fenn kell tartani a család egységét, és a gyermek érdekeit az Európai Unió Alapjogi Chartájának (a továbbiakban: Charta) 7. cikke és 24. cikkének (2) bekezdése alapján a szükséges mértékben figyelembe kell venni. Szintén alapvető fontosságú a Charta 18. cikkében rögzített menedékjog hatékonyságának biztosítása, mind a gyermeknek a nemzetközi védelem iránti kérelmének vizsgálatára irányuló eljáráshoz való hozzáférést, mind pedig a családtagjainak a menekült jogállásukhoz kapcsolódó jogokban való részesülését illetően. Márpedig, noha a 604/2013 rendelet szabályozza az e nemzetközi védelem iránti kérelem megvizsgálásával kapcsolatos felelősség átszállását, az abban előírt rendelkezések nem teszik lehetővé az események mindenfajta olyan láncolatának a figyelembevételét, amelyek többek között a családoknak az Unió területén történő mozgásához kapcsolódnak. Ezenkívül e rendeletnek nem célja, hogy szabályozza a nemzetközi védelemmel kapcsolatos felelősség átszállását, amely a jelen

⁴ Lásd ebben az értelemben: a harmadik országbeli állampolgárok és hontalan személyek nemzetközi védelemre jogosultként való elismerésére, az egységes menekült- vagy kiegészítő védelmet biztosító jogállásra, valamint a nyújtott védelem tartalmára vonatkozó szabályokról szóló, 2011. december 13-i 2011/95/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2011. L 337., 9. o.; helyesbítések: HL 2017. L 167., 58. o.; HL 2019. L 19., 20. o) 33. cikke, amely kizárólag a nemzetközi védelemben részesülő személyek számára teszi lehetővé, hogy az e védelmet nyújtó tagállam területén szabadon mozoghassanak és e területen szabadon megválasszathassák lakóhelyüket, valamint a 2016. március 1-jei Alo és Osso ítélet (C-443/14 és C-444/14, EU:C:2016:127, 37. pont).

⁵ A nemzetközi védelem megadására és visszavonására vonatkozó közös eljárásokról szóló, 2013. június 26-i európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2013. L 180., 60. o.; helyesbítés: HL 2016. L 198., 50. o.).

ügyhöz hasonló esetekben ugyanolyan lényeges, és amely jelenleg a menekültek helyzetére vonatkozó egyezmény⁶ és a menekültekkel kapcsolatos felelősség átszállásáról szóló európai megállapodás⁷ hatálya alá tartozik.

5. A jelen indítványban kifejtem fenntartásaimat azokkal az eljárási módokkal kapcsolatban, amelyeket mind az előzetes döntéshozatal iránti kérelemben, mind pedig a tárgyalás során vizsgáltak, vagyis a 604/2013 rendelet 9. cikkének, e rendelet 20. cikke (3) bekezdésének vagy a 2013/32 irányelv 33. cikke (2) bekezdése a) pontjának analógia útján történő alkalmazásával kapcsolatban. Következésképpen azt fogom javasolni a Bíróságnak, hogy egy másik utat kövessen, amely a gyermek mindenképp felett álló érdekén alapul, és állapítsa meg, hogy egy olyan helyzetben, mint amely a jelen ügy tárgyát képezi, amelyben a gyermek a nemzetközi védelem iránti kérelmét abban a tagállamban nyújtotta be, amelynek területén született, és amelynek területén e kérelem benyújtásának időpontjában családtagjaival együtt szokásos tartózkodási hellyel rendelkezik, a 604/2013 rendelet 3. cikkének (2) bekezdését, valamint 6. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy e gyermek mindenképp felett álló érdeke megköveteli, hogy a kérelem megvizsgálásáért ez a tagállam legyen felelős.

II. Jogi háttér

A. Az uniós jog

6. A jelen indítványban a Charta 7., 18. és 24. cikkére, valamint a 604/2013 rendelet 3., 6., 9., 20. és 21. cikkére fogok hivatkozni. Ezenfelül a 2013/32 irányelv 33. cikkére és a 2011/95/EU irányelv 24. cikkére is kitérek.

B. A német jog

7. A 2016. július 31-i, 2016. augusztus 6-tól hatályos Integrationsgesetz (az integrációról szóló törvény)⁸ módosított Asylgesetz (a menedéjogról szóló törvény) 2008. szeptember 2-án kihirdetett változatának⁹ 29. §-a az „Elfogadhatatlan kérelmek” címet viseli, és a következőket írja elő:

„(1) A menedékjog iránti kérelem elfogadhatatlan, ha

1. a menekültügyi eljárás lefolytatásáért egy másik tagállam felelős

⁶ Az 1951. július 28-án Genfben aláírt és 1954. április 22-én hatályba lépett egyezmény (*Recueil des traités des Nations unies* [1954], 189. kötet, 150. o., 2545. sz.; kihirdette: az 1989. évi 15. tvr.). Ezen egyezményt kiegészítette a menekültek helyzetére vonatkozó, 1967. január 31-i New York-i jegyzőkönyv (kihirdette: az 1989. évi 15. tvr.), amely 1967. október 4-én lépett hatályba. Lásd különösen ezen egyezmény 28. cikkét.

⁷ Aláírták Strasbourgon, 1980. október 16-án (Európai szerződések sorozat, 107. szám). Az Európai Bizottság a jövőbeni Közös Európai Menekültügyi Rendszerről szóló, 2007. június 6-i zöld könyvben (COM(2007) 301 végleges, a HL-ben nem tették közzé, 2.3. pont, 7. o.) előirányozta e mechanizmus igénybevétele, amelyre a 2011. május 11-i 2011/51/EU európai parlamenti és tanácsi irányelvvel (HL 2011. L 132. 1. o.) módosított, a harmadik országok huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező állampolgárainak jogállásáról szóló, 2003. november 25-i 2003/109/EK tanácsi irányelvben (HL 2004. L 16., 44. o.; magyar nyelvű különkiadás 19. fejezet, 6. kötet, 272. o.) hivatkozik. Lásd még erről a témáról: Ippolito, F., „Reconnaissance et confiance mutuelles en matière d’immigration et d’asile: de l’in(é)volution d’un principe?”, in: Fartunova-Michel, M., és Marzo, C., *Les dimensions de la reconnaissance mutuelle en droit de l’Union européenne*, Bruylant, Brüsszel, 2018, 218–243. o., különösen a 220. o.

⁸ BGBl, 2016 I., 1939. o.

⁹ BGBl, 2008 I., 1798. o.

a) [a 604/2013 rendelet] alapján, vagy

b) az Európai Unió más jogszabályai vagy valamely nemzetközi szerződés alapján

[...].”.

III. Az alapügy tényállása és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

8. A felperes és családtagjai csecsen származású orosz állampolgárok. A felperes családtagjai még a felperes születése előtt, 2012. március 19-én menekült jogállást kaptak Lengyelországban. Ezt követően 2012 decemberében elhagyták ezt a tagállamot, és Németországba utaztak, ahol új nemzetközi védelem iránti kérelmeket terjesztettek elő. Az illetékes német hatóságok az érintettek visszavétele iránti megkereséseket intéztek a lengyel hatóságokhoz, amelyek e megkereséseknek nem tettek eleget azzal az indokkal, hogy a családtagok Lengyelországban már nemzetközi védelemben részesültek.¹⁰

9. 2013. október 2-án az illetékes német hatóságok e nemzetközi védelem iránti kérelmeket elfogadhatatlannak minősítették. Kitoloncolás terhe mellett kötelezték a családtagokat az ország területének elhagyására, mivel e családtagok a harmadik országok illegálisan tartózkodó állampolgárainak visszatérésével kapcsolatban a tagállamokban használt közös normákról és eljárásokról szóló, 2008. december 16-i 2008/115/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2008. L 348., 98. o.)¹¹ rendelkezéseinek hatálya alá tartoznak.

10. A felperes 2015. december 21-én született Németországban. Családtagjaihoz hasonlóan orosz állampolgársággal rendelkezik. 2016-ban nemzetközi védelem iránti kérelmet terjesztett elő. A kérdést előterjesztő bíróság szerint e kérelemmel összefüggésben nem került sor a felelős tagállam meghatározására irányuló eljárásra.

11. A német hatóságok 2019. február 14-i, 2019. március 19-én aktualizált határozatukkal a felperes családtagjait kitoloncolás terhe mellett ismét kötelezték a terület elhagyására.

12. A Bundesamt für Migration und Flüchtlinge (szövetségi bevándorlási és menekültügyi hivatal, Németország) a 2019. március 20-i határozatával a felperes nemzetközi védelem iránti kérelmét elutasította mint elfogadhatatlant. A felperes ezért e határozattal szemben keresetet indított a kérdést előterjesztő bíróság előtt. E bíróságnak kétségei vannak a tekintetben, hogy a 604/2013 rendelet értelmében a Németországi Szövetségi Köztársaság-e az e nemzetközi védelem iránti kérelem megvizsgálásáért felelős tagállam, és amennyiben nem, jogosult-e mégis elutasítani e kérelmet mint elfogadhatatlant a 2013/32 irányelv 33. cikke (2) bekezdésének a) pontja alapján.

¹⁰ Lásd e tekintetben: 2019. március 19-i Ibrahim és társai ítélet (C-297/17, C-318/17, C-319/17 és C-438/17, EU:C:2019:219), amelyben a Bíróság megállapította, hogy „valamely tagállam nem kérheti érvényesen egy másik tagállamtól a[604/2013] rendelettel meghatározott eljárások keretében egy olyan harmadik országbeli állampolgár átvételét vagy visszavételét, aki e tagállamok közül az elsőben nemzetközi védelem iránti kérelmet terjesztett elő, miután a másik kiegészítő védelmet biztosított a részére” (78. pont).

¹¹ Ezenkívül a Lengyelországban történő tartózkodásuk rövid időtartamára tekintettel nem tartoznak a 2003/109 irányelv hatálya alá.

13. E körülmények között határozott úgy a Verwaltungsgericht Cottbus (cottbusi közigazgatási bíróság, Németország), hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjeszti a Bíróság elé:

- „1) A másodlagos migráció megakadályozásával kapcsolatos uniós jogi célra, valamint a család egységének a [604/2013] rendeletben kifejezésre jutó általános elvére tekintettel kell-e alkalmazni analógia útján e rendelet 20. cikkének (3) bekezdését abban az esetben, ha a kiskorú gyermek és szülei ugyanabban a tagállamban nyújtanak be nemzetközi védelem iránti kérelmet, a szülők azonban már nemzetközi védelemben részesülnek egy másik tagállamban, míg a gyermek abban a tagállamban született, amelyben a nemzetközi védelem iránti kérelmet benyújtotta?
- 2) A kérdésre adandó igenlő válasz esetén mellőzni kell-e a kiskorú gyermek menedékjog iránti kérelmének vizsgálatát a [604/2013] rendelet alapján, és el kell-e fogadni a rendelet 26. cikke szerinti átadásra vonatkozó határozatot, tekintettel arra, hogy adott esetben az a tagállam felelős a kiskorú gyermek által benyújtott nemzetközi védelem iránti kérelem megvizsgálásáért, amelyben a szülei nemzetközi védelemben részesülnek?
- 3) Az előző kérdésre adandó igenlő válasz esetén abban a tekintetben is alkalmazható-e analógia útján a [604/2013] rendelet 20. cikkének (3) bekezdése, hogy e rendelkezés a második mondatában szükségtelennek nyilvánítja a szülőknek a tagállamok területére történő érkezése után született gyermek átvételével kapcsolatos saját eljárás lefolytatását, jöllehet ebben az esetben fennáll annak a veszélye, hogy a fogadó tagállamnak nincs tudomása a kiskorú gyermek esetleges befogadására vonatkozó helyzetről, illetve, hogy e tagállam a közigazgatási gyakorlata szerint megtagadja a [604/2013] rendelet 20. cikke (3) bekezdésének analógia útján történő alkalmazását, és ezáltal fennáll annak a veszélye, hogy a kiskorú gyermek »vándorló menekültté« válik?
- 4) A második és harmadik kérdésre adandó nemleges válasz esetén akkor is hozható-e analógia útján a [2013/32] irányelv 33. cikke (2) bekezdésének a) pontja szerinti, elfogadhatatlanságra vonatkozó határozat a valamely tagállamban nemzetközi védelem iránti kérelmet benyújtó kiskorú gyermekkel szemben, ha nem maga a gyermek, hanem a szülei részesülnek nemzetközi védelemben egy másik tagállamban?”

14. A felperes, a belga, a német, az olasz, a holland és a lengyel kormány, valamint a Bizottság írásbeli és/vagy a 2021. december 14-i tárgyaláson szóbeli észrevételeket terjesztett elő.

IV. Elemzés

A. Előzetes megjegyzések

15. Előzetesen szükségesnek tartom néhány, az előzetes döntéshozatal iránti kérelem terjedelmével kapcsolatos észrevétel megfogalmazását, az érintett felek által benyújtott észrevételek tartalmával, valamint a tárgyalással összefüggésben.

16. A kérdést előterjesztő bíróság négy kérdést terjeszt a Bíróság elé, amelyek szerkezete tükrözi a 2013/32 irányelv 33. cikke (1) bekezdésének szerkezetét. E cikk megkülönbözteti egyrészt azon eseteket, amelyekben a nemzetközi védelem iránti kérelmet nem vizsgálják meg a 604/2013 rendelet alapján, és az eljáró tagállam az e kérelem megvizsgálásáért való felelősséget átadja a

megítélése szerint felelős tagállamnak, és másrészt azon eseteket, amelyekben az ilyen kérelem mint elfogadhatatlan elutasítható.¹²

17. Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett első, második és harmadik kérdés tehát arra vonatkozik, hogy a valamely tagállam területén született gyermek nemzetközi védelem iránti kérelme megvizsgálásáért való felelősség mennyiben adható át egy másik tagállamnak, amely korábban menekült jogállást biztosított a gyermek családtagjainak. Közlebbbről, a kérdést előterjesztő bíróság azt kérdezi a Bíróságtól, hogy alkalmazható-e analógia útján a 604/2013 rendelet 20. cikkének (3) bekezdése, és ha igen, akkor e rendelet 26. cikke alapján lehetőség van-e arra, hogy e gyermeket átadják azon tagállamnak, amelyben szülei nemzetközi védelemben részesülnek, mégpedig a kérelmének megvizsgálása céljából.

18. Abban az esetben, ha az ilyen analógia útján történő alkalmazásra nincs lehetőség, a kérdést előterjesztő bíróság negyedik kérdésével azt kérdezi a Bíróságtól, hogy elfogadhatatlannak lehet-e nyilvánítani e nemzetközi védelem iránti kérelmet a 2013/32 irányelv 33. cikke (2) bekezdése a) pontjának analógia útján történő alkalmazása alapján.

19. Először kifejtem azokat az okokat, amelyek miatt az előzetes döntéshozatal iránti kérelemben bemutatott eljárási módok egyike sem tűnik megfelelőnek, mivel egyébként úgy tűnik, hogy a felek az egyik vagy másik ilyen eljárási mód tekintetében nehezen tudnának elfogadható analógia útján történő alkalmazást végezni. Ez az analógia útján történő alkalmazás a joghézag tárgyát képező helyzet és a kifejezetten szabályozott helyzet legalábbis hasonlóságát, hacsak nem azonosságát követeli meg. Márpedig a 604/2013 rendelet 20. cikkének (3) bekezdésében és a 2013/32 irányelv 33. cikke (2) bekezdésének a) pontjában említett helyzetek mind megfogalmazásukat, mind céljukat tekintve egyértelműen különböznek az alapügy tárgyát képező helyzettől.

20. Ezt követően más eljárási módokat vizsgállok meg. Egyrészt elemezni fogom a Bizottság által az észrevételeiben javasolt eljárási módot, nevezetesen a 604/2013 rendelet „Nemzetközi védelemben részesülő családtagok” című 9. cikkében foglalt feltétel analógia útján történő alkalmazását. A feleknek lehetőségük volt arra, hogy kifejtsék véleményüket e rendelkezés alkalmazásával kapcsolatban, mind a Bíróság által feltett kérdésekre adott írásbeli válaszukban, mind a tárgyalás során. Másrészt, figyelemmel az analógia útján történő alkalmazás korlátaira, ezen eljárási módnak egy olyan alternatíváját fogom javasolni a Bíróságnak, amelynek vezérelve a gyermek mindenekfelett álló érdeke.

21. Amint abban a felek a tárgyaláson egyetértettek, a Bíróságot a jelen ügyben arra kéri, hogy a jövőre nézve alakítson ki megoldást, mivel az alapügyben a Németországi Szövetségi Köztársaság elismeri, hogy az átvétel iránti megkeresés benyújtására vonatkozóan a 604/2013 rendeletben megállapított határidők lejárta miatt felelőssé vált a gyermek kérelmének megvizsgálásáért. E jövő nincs is olyan messze, mivel a Bíróságnak a 2021. november 11-én felfüggesztett C-153/21. sz. *Ministre de l’immigration et de l’asile* ügyben¹³ hasonló kérdéskörrel kell foglalkoznia.

¹² Lásd ebben az értelemben: 2017. április 5-i Ahmed végzés (C-36/17, EU:C:2017:273, 38. pont).

¹³ Ebben az ügyben egy szír család elhagyta Görögországot, noha e tagállamban menekült jogállással rendelkeztek, és Luxemburgba utaztak, ahol legkisebb gyermekük megszületett. E gyermek e tagállamhoz nyújtott be nemzetközi védelem iránti kérelmet, amelyet szintén a 2013/32 irányelv 33. cikke (2) bekezdésének a) pontja alapján elfogadhatatlannak nyilvánítottak.

B. Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem vizsgálata

1. A 604/2013 rendelet 20. cikke – a kiskorú helyzetének a felelős tagállam meghatározására irányuló eljárás keretében történő figyelembevételéről szóló – (3) bekezdésének analógia útján történő alkalmazásáról (az előzetes döntéshozatalra előterjesztett első, második és harmadik kérdés)

22. Előzetes döntéshozatalra előterjesztett első kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében azt kérdezi a Bíróságtól, hogy a másodlagos migráció korlátozása és a Charta 7. cikkében rögzített, a családi élet tiszteletben tartásához való alapvető jog biztosítása érdekében alkalmazható-e analógia útján a 604/2013 rendelet 20. cikkének (3) bekezdése arra a helyzetre, amelyben egy gyermek a nemzetközi védelem iránti kérelmét abban a tagállamban nyújtja be, ahol született, miközben családtagjai egy másik tagállamban részesülnek nemzetközi védelemben.

23. Az alábbiakban kifejtendő okokból az ilyen analógia elfogadása a 604/2013 rendelet 20. cikke (3) bekezdése szövegének és *ratio legis*ének figyelmen kívül hagyását jelentené.

24. E rendelet 20. cikke meghatározza a nemzetközi védelem iránti kérelem megvizsgálásáért felelős tagállam meghatározására irányuló eljárás kezdetére vagy – a cikk címének megfogalmazásával élve – „megkezdésére” alkalmazandó szabályokat.

25. Az említett rendelet 20. cikkének (1) és (2) bekezdésében az uniós jogalkotó elsősorban pontosítja, hogy a felelős tagállam meghatározására irányuló eljárás „azonnal kezdetét veszi, amint a nemzetközi védelem iránti kérelmet *először benyújtják a tagállamhoz [helyesen: valamely tagállamhoz]*”¹⁴ (az (1) bekezdés), és az ilyen kérelem akkor tekintendő benyújtottnak, ha az illetékes hatóság rendelkezésére bocsátják vagy a kérelmező által e célra előterjesztett formanyomtatványt, vagy az illetékes nemzeti hatóságok által készített jelentést (a (2) bekezdés).

26. Másodsorban, ugyanezen rendelet 20. cikkének (3) bekezdésében e jogalkotó meghatározza azokat a feltételeket, amelyek mellett az illetékes nemzeti hatóságnak ezen eljárás keretében figyelembe kell vennie a „kiskorú helyzetét”. E bekezdés a következőképpen rendelkezik:

„(3) E rendelet alkalmazásában annak a kiskorúnak a helyzete, aki a *kérelmezőt* kíséri és megfelel a családtag meghatározásának, nem választható külön a családtagja helyzetétől, és a családtag nemzetközi védelem iránti kérelmének megvizsgálásáért felelős tagállam illetékességébe tartozik még akkor is, ha a kiskorú maga nem kérelmező, *amennyiben ez szolgálja leginkább a kiskorú mindenek felett álló érdekét*. Ugyanez az elbánás alkalmazandó a gyermekekre, akik a kérelmezőnek a tagállamok területére érkezése után születettek, anélkül hogy átvételükkel kapcsolatban új eljárást kellene kezdeményezni”.¹⁵

27. Először is, az uniós jogalkotó olyan kiskorú helyzetére hivatkozik, akinek családtagjai a 604/2013 rendelet 20. cikkének (1) és (2) bekezdése értelmében először nyújtottak be nemzetközi védelem iránti kérelmet valamely tagállamban, és az illetékes nemzeti hatóságok ennél fogva az e kérelmek megvizsgálásáért felelős tagállam meghatározására irányuló eljárást folytatnak le.¹⁶

¹⁴ Kiemelés tőlem.

¹⁵ Kiemelés tőlem.

¹⁶ E tekintetben a Bizottsághoz hasonlóan megjegyzem, hogy nincs jelentősége annak a körülménynek, hogy a felperes családtagjai Németországban nemzetközi védelem iránti kérelmeket nyújtottak be. E kérelmeket ugyanis a 2013/32 irányelv 33. cikke (2) bekezdésének a) pontja alapján elfogadhatatlannak nyilvánították.

28. Márpedig nem állítható fel analógia azon kiskorú helyzete, akinek családtagjai nemzetközi védelmet kérelmezők, illetve azon kiskorú helyzete között, akinek családtagjai már ilyen védelemben részesülnek. A 604/2013 rendelet 2. cikkének b), c) és f) pontja eltérően határozza meg a „nemzetközi védelmet kérelmező” és a „nemzetközi védelemben részesülő személy” fogalmát, és azok eltérő jogállásokra terjednek ki, amelyek elismerését és tartalmát különös rendelkezések szabályozzák. Egyébiránt ez az oka annak, hogy az uniós jogalkotó megkülönbözteti e rendelet 9. cikkében azon kiskorú helyzetét, akinek családtagjai nemzetközi védelemben *részesülő* személyek, illetve az említett rendelet 10. cikkében és 20. cikkének (3) bekezdésében azon kiskorú helyzetét, akinek családtagjai nemzetközi védelmet *kérelmezők*. Az e jogalkotó által ugyanezen rendelet 20. cikkének (3) bekezdésében hivatkozott helyzet és a kérdést előterjesztő bíróság által hivatkozott helyzet közötti ilyen analógia elismerése tehát veszélyeztethetné az említett jogalkotó által e két fogalom között tett különbséget. Ez lényegében a 604/2013 rendelet III. fejezetében kimerítő jelleggel felsorolt feltételektől eltérő, a 9. cikkben kifejezetten rögzített feltételtől elkülönülő felelősségi feltétel megállapításához vezetne.

29. Másodszor, az ilyen analógia alkalmazása a 604/2013 rendelet 20. cikke (3) bekezdése *ratio legis*ének tagadását jelentené.

30. E *ratio legis* a 343/2003/EK rendelet¹⁷ előkészítő anyagai fejtik ki, amely rendelet 4. cikkének (2) bekezdését a 604/2013 rendelet 20. cikkének (3) bekezdése lényegében átvette. A 343/2003 rendelet elfogadásához vezető bizottsági javaslat¹⁸ indokolásából kitűnik, hogy e szabály célja a családmag egységének megőrzése, miközben a kiskorút és családtagjait átadják az utóbbiak által benyújtott nemzetközi védelem iránti kérelmek megvizsgálásáért felelős tagállamnak, függetlenül attól, hogy e kiskorú formálisan kérelmező-e azon tagállam szabályozása értelmében, amelyhez e kérelmeket benyújtották. E szabálynak lehetővé kell tennie annak elkerülését, hogy a tagállamok eltérően alkalmazzák a felelős tagállam meghatározására vonatkozó rendelkezéseket, figyelemmel arra, hogy különbözőképpen szabályozzák azon alakiságokat, amelyeket a kiskorúnak teljesítenie kell ahhoz, hogy kérelmezőnek minősülhessen, amikor valamely felnőttet kísér.

31. Az uniós jogalkotó, feltéve hogy ez a gyermek mindenek felett álló érdekét szolgálja, párhuzamot kíván vonni e gyermek és családtagjai helyzete között, amelyek a megítélése szerint a felelős tagállam meghatározásának szakaszában „nem választható[k] külön”, mivel kérelmeik időben és térben összekapcsolódnak.

32. Márpedig az olyan helyzet, mint amely a jelen ügy tárgyát képezi, alapvetően különbözik az uniós jogalkotó által a 604/2013 rendelet 20. cikkének (3) bekezdésében hivatkozott helyzettől. Az e cikkben szereplő helyzettel ellentétben ugyanis a kiskorú formálisan és személyesen nemzetközi védelem iránti kérelmet nyújtott be, amely folytán őt kérelmezőnek kell tekinteni. Ezenkívül a családtagjai által benyújtott nemzetközi védelem iránti kérelmek hiányában az illetékes nemzeti hatóságnak nincs oka arra, hogy az e kérelmek megvizsgálásáért felelős tagállam meghatározására irányuló eljárást kezdeményezzen. A gyermek által benyújtott, nemzetközi védelem iránti említett kérelem és a felelős tagállam meghatározására irányuló, ebből következő eljárás – a gyermek születési ideje és helye miatt – időben és térben elkülönül azoktól a

¹⁷ Egy harmadik ország állampolgára által a tagállamok egyikében benyújtott menedéjog iránti kérelem megvizsgálásáért felelős tagállam meghatározására vonatkozó feltételek és eljárási szabályok megállapításáról szóló, 2003. február 18-i tanácsi rendelet (HL 2003. L 50., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 19. fejezet, 6. kötet, 109. o.).

¹⁸ Lásd ebben az értelemben: az egy harmadik ország állampolgára által a tagállamok egyikében benyújtott menedéjog iránti kérelem megvizsgálásáért felelős tagállam meghatározására vonatkozó feltételek és eljárási szabályok megállapításáról szóló tanácsi rendeletre irányuló bizottsági javaslat (COM(2001) 447 végleges) indokolása.

nemzetközi védelem iránti kérelmeiktől, amelyeket a családtagjai korábban egy másik tagállamban nyújtottak be.¹⁹ Ebből a szempontból e gyermek helyzete *de facto* különválasztható e családtagjai helyzetétől.

33. Harmadszor, nem gondolom, hogy a 604/2013 rendelet 20. cikke (3) bekezdésének analógia útján történő alkalmazása alapulhat a „másodlagos migráció” elleni küzdelemnek az uniós jog által követett célkitűzésén. Amint arra a Bíróság ugyanis rámutatott, az e rendeletben előírt rendelkezések célja *a nemzetközi védelmet kérelmezők mozgásának megelőzése*. A cél így annak elkerülése, hogy a kérelmezők azt követően, hogy egy első tagállamban benyújtották a kérelmüket, az e kérelemről való határozathozatal előtt elhagyják ezt a tagállamot, hogy egy második tagállamba menjenek, amelyben új nemzetközi védelem iránti kérelmet nyújtanak be.

34. Márpedig az alapügy tárgyát képező helyzetben a kérelmező családtagjai nem nyújtottak be több egyidejű nemzetközi védelem iránti kérelmet több tagállamhoz, mivel az egyik ilyen államban már menekült jogállással rendelkeznek.²⁰ Ez a helyzet inkább a 2011/95 irányelv 33. cikkében foglalt rendelkezések megsértésének körébe tartozik, amely cikk a nemzetközi védelemben részesülő személyek szabad mozgását a védelmet nyújtó tagállam területére korlátozza, a családtagok pedig más tagállamba utaztak és ott lakóhelyet létesítettek anélkül, hogy e célra kiadott tartózkodási engedéllyel rendelkeztek volna.

35. E körülmények összességére tekintettel úgy vélem tehát, hogy a két helyzet közötti lényeges különbségekre tekintettel a 604/2013 rendelet 20. cikkének (3) bekezdését nem lehet analógia útján alkalmazni olyan esetre, mint amelyet a kérdést előterjesztő bíróság ismertet.

36. Következésképpen azt javaslom a Bíróságnak, hogy állapítsa meg, hogy a 604/2013 rendelet 20. cikkének (3) bekezdése nem alkalmazható analógia útján az olyan helyzetre, amelyben a gyermek a nemzetközi védelem iránti kérelmét abban a tagállamban nyújtja be, amelynek területén született, és ahol családtagjaival együtt tartózkodik, noha családtagjai egy másik tagállamban részesülnek nemzetközi védelemben.

37. Az általam az első kérdésre javasolt válaszra figyelemmel az előzetes döntéshozatalra előterjesztett második és harmadik kérdésre nem szükséges válaszolni.

¹⁹ A jelen ügyben, noha a felperes családtagjai 2012-ben Lengyelországban nyújtották be nemzetközi védelem iránti kérelmüket, a gyermek a szóban forgó kérelmet 2016-ban Németországban nyújtotta be.

²⁰ Lásd ebben az értelemben: 2020. december 10-i Minister for Justice and Equality (Nemzetközi védelem iránti kérelem Írországban) ítélet (C-616/19, EU:C:2020:1010, 51., 52. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Ez a 2013/32 irányelv célkitűzése is, amint az a (13) preambulumbekzdéséből kitűnik, amely kimondja, hogy „[a] nemzetközi védelem megadására és visszavonására vonatkozó eljárások szabályainak közelítése elősegíti a nemzetközi védelmet kérelmezők tagállamok közötti másodlagos mozgásának korlátozását – amennyiben az ilyen mozgást a jogi keretek között fennálló különbségek okozzák –, valamint a 2011/95/EU irányelv tagállami alkalmazására vonatkozó egységes feltételek kialakítását”, továbbá a nemzetközi védelmet kérelmezők befogadására vonatkozó szabályok megállapításáról szóló, 2013. június 26-i 2013/33/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2013. L 180., 96. o.) célkitűzése is, annak (12) preambulumbekzdése értelmében.

2. A 2013/32 irányelv 33. cikke (2) bekezdésének a) pontjában szereplő, a kérelem elfogadhatatlanságára vonatkozó indok analógia útján történő alkalmazásáról (az előzetes döntéshozatalra előterjesztett negyedik kérdés)

38. Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett negyedik kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében azt kérdezi a Bíróságtól, hogy valamely tagállam a 2013/32 irányelv 33. cikke (2) bekezdése a) pontjának analógia útján történő alkalmazása alapján elfogadhatatlannak minősítheti-e a gyermek által benyújtott nemzetközi védelem iránti kérelmet azon az alapon, hogy egy másik tagállam ilyen védelmet biztosított a családtagjai számára.

39. Az alábbiakban kifejtendő okokból szintén úgy gondolom, hogy a Bíróság nem alkalmazhat ilyen analógiát.

40. Először is, a 2013/32 irányelv 33. cikke (2) bekezdésének a) pontjából kitűnik, hogy a tagállamok akkor minősíthetik elfogadhatatlannak a nemzetközi védelem iránti kérelmet, ha „a kérelmező részére más tagállam már nemzetközi védelmet biztosított”. Ezen irányelv (43) preambulumbekkezdése a következőképpen pontosítja e szabály alkalmazási körét:

„(43) A tagállamok minden kérelmet érdemben vizsgálnak meg, azaz értékelik, hogy a szóban forgó kérelmező a 2011/95/EU irányelvvel összhangban jogosult-e nemzetközi védelemre [...] A tagállamok különösen akkor nem kötelesek elvégezni a nemzetközi védelem iránti kérelem érdemi értékelését, amennyiben az első menedékjogot nyújtó ország a kérelmezőnek menekült jogállást [...] biztosított [...]”.²¹

41. E megfogalmazás egyértelműen azt mutatja, hogy a 2013/32 irányelv 33. cikke (2) bekezdésének a) pontjában foglalt rendelkezések arra a helyzetre alkalmazandók, amelyben a nemzetközi védelmet kérelmező személy egy másik tagállamban már ilyen védelemben részesül. E cikk a kérelmező és az e nemzetközi védelemben részesülő személy azonosságára figyelemmel minősül a kölcsönös bizalom elve kifejeződésének a közös európai menekültügyi rendszer keretében.²² Ez az eset nyilvánvalóan nem hasonlítható az olyan helyzethez, mint amely az alapügyben fennáll, amelyben a kérelmező és a nemzetközi védelemben részesülő személy esetében két külön személyről van szó.

42. Másodszor, a 2013/32 irányelv 33. cikkének (2) bekezdése felsorolja a nemzetközi védelem iránti kérelem elfogadhatatlansági okait. A Bíróság már többször megállapította, hogy e felsorolást kimerítőnek kell tekinteni mind e cikk szövegére és az ezen okok felsorolását megelőző „csak akkor” kifejezésre, mind pedig e cikk céljára tekintettel, amely éppen abban áll, hogy „enyhítse a felelős tagállamnak a nemzetközi védelem iránti kérelem megvizsgálására vonatkozó kötelezettségét azon esetek meghatározása révén, amelyekben az ilyen kérelem elfogadhatatlannak minősül”.²³ E körülmények között a 2013/32 irányelv 33. cikkének (2) bekezdése nem alkalmazható analógia útján olyan helyzetre, amely egyáltalán nem hasonló,

²¹ Kiemelés tőlem. Lásd még: 2022. február 22-i Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides (A család egysége – Már megadott védelem) ítélet (C-483/20, EU:C:2022:103), amelyben a Bíróság megállapította, hogy „[i]ly módon magából a 2013/32 irányelv 33. cikke (2) bekezdése a) pontjának szövegéből kitűnik, hogy a tagállamok nem kötelesek megvizsgálni, hogy a kérelmező a 2011/95/EU irányelv értelmében nemzetközi védelemre jogosultnak minősülhet-e, ha az ilyen védelem egy másik tagállamban már biztosított” (24. pont).

²² Lásd e tekintetben: 2022. február 22-i Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides (A család egysége – Már megadott védelem) ítélet (C-483/20, EU:C:2022:103, 29. és 37. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

²³ Lásd ebben az értelemben: 2020. március 19-i Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal (Tomba) ítélet (C-564/18, EU:C:2020:218, 29. és 30. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat); 2020. május 14-i Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság Dél-alföldi Regionális Igazgatóság ítélet (C-924/19 PPU és C-925/19 PPU, EU:C:2020:367, 149. és 182. pont).

mivel ez egy, az uniós jogalkotó által az említett cikkben kifejezetten felsoroltaktól eltérő elfogadhatatlansági ok beiktatását jelentené, ami ellentétes lenne az e jogalkotó által egyértelműen kifejezett szándékkal.

43. Ezenkívül ez ahhoz vezetne, hogy egy, a felpereshez hasonló gyermeket megfosztana a nemzetközi védelem megadására irányuló eljáráshoz való tényleges hozzáféréstől, ami nyilvánvalóan ellentétes lenne az alapvető jogaival, különösen a Charta 18. cikkével és 24. cikkének (2) bekezdésével,²⁴ amelyeken a 2013/32 irányelv alapul. A menedékjog egyéni jog. Az illetékes nemzeti hatóságok azáltal, hogy elfogadhatatlannak nyilvánítják az e gyermek által benyújtott nemzetközi védelem iránti kérelmet azzal az indokkal, hogy családtagjai egy másik tagállamban nemzetközi védelemben részesülnek, azt kockáztatják, hogy az említett gyermek által benyújtott kérelem soha nem kerül megvizsgálásra. Az elfogadhatatlanságot megállapító határozat súlyos következményekkel jár, amelyek terjedelmét szigorúan korlátozni kell. Megemlítem például, hogy a Bíróság előtt még folyamatban lévő Bundesrepublik Deutschland ügyben (C-504/21) a német hatóságok elutasítottak egy nemzetközi védelemben részesülő személy családtagjainak átvételére irányuló, a görög hatóságok által a 604/2013 rendelet 9. cikke és 17. cikkének (2) bekezdése alapján benyújtott megkeresést azzal az indokkal, hogy e családtagok nemzetközi védelem iránti kérelmét a 2013/32 irányelv 33. cikkének (2) bekezdése alapján elfogadhatatlannak nyilvánították.

44. Harmadszor, nem tudok egyetérteni az egyik fél által a tárgyaláson kifejtett azon állásponttal, amely szerint a gyermek kérelmének elfogadhatatlansága és a fogadó állam részére történő átadása esetén a gyermek a nemzetközi védelemben részesülő személyek családtagjaként mégis részesülhetne a 2011/95 irányelv 23–35. cikkében említett jogokban és gazdasági és szociális ellátásokban.

45. Egyrészt az e jogokban és ellátásokban való részesülés nem egyenértékű a menekült jogállás vagy a kiegészítő védelmi jogállás elismerésével, amelyre minden olyan személy jogosult, aki személyében megfelel a 2011/95 irányelv II. és III. fejezetében előírt elismerési feltételeknek többek között amiatt, hogy származási országában üldöztetés vagy súlyos sérelem veszélyének vannak kitéve. Az uniós jogalkotó egyébiránt ezért tartja fenn ezen irányelv 23. cikkének (2) bekezdésében az említett jogok és ellátások biztosítását kifejezetten azon családtagok számára, akik személyükben nem felelnek meg a nemzetközi védelem megszerzéséhez szükséges feltételeknek.²⁵ Márpedig észszerűen feltételezhető, hogy az alapügyben a gyermek a családtagjai számára biztosított védelemhez hasonlóan részesülhetne e védelemben.²⁶ Nincs tehát ok arra, hogy e gyermek a fogadó államnak történő átadása esetén csak az említett irányelv 24–35. cikkében említett ellátásokban részesüljön.

46. Másrészt, amint azt a Bíróság a 2021. november 9-i Bundesrepublik Deutschland (A család egységének fenntartása) ítéletben²⁷ megállapította, „a 2011/95 irányelv 2. cikke j) pontjának – amely meghatározza ezen irányelv alkalmazásában a »családtag« fogalmát – és 23. cikke (2) bekezdésének együttes értelmezéséből az következik, hogy a tagállamok azon kötelezettsége, hogy az ezen előnyökhöz való hozzáférésről rendelkezzenek, nem terjed ki a

²⁴ A Charta 24. cikkének (2) bekezdése úgy rendelkezik, hogy „[a] hatóságok és a magánintézmények gyermekekkel kapcsolatos tevékenységében a gyermek mindenek fölött álló érdekének kell az elsődleges szempontnak lennie”.

²⁵ Lásd ebben az értelemben: 2021. november 9-i Bundesrepublik Deutschland (A család egységének fenntartása) ítélet (C-91/20, EU:C:2021:898, 51. pont).

²⁶ A Bíróság által a 2018. október 4-i Ahmedbekova ítéletben (C-652/16, EU:C:2018:801, 72. pont) kialakított és a 2021. november 9-i Bundesrepublik Deutschland (A család egységének fenntartása) ítéletben (C-91/20, EU:C:2021:898, 41. pont) megerősített elvek alapján lehet szó elsődleges vagy származékos jelleggel történő elismerésről.

²⁷ C-91/20, EU:C:2021:898.

nemzetközi védelemben részesülő személy azon gyermekeire, akik a fogadó tagállam területén, egy ott alapított családban születtek”.²⁸Az alapügy tárgyát képezőhöz hasonló helyzetben, amelyben a gyermek nem tartozik az ezen irányelv 2. cikkének j) pontja értelmében vett „családtag” fogalmának hatálya alá, a fogadó államot tehát nem terheli arra vonatkozó kötelezettség, hogy biztosítsa számára az említett irányelv 24–35. cikkében említett jogokat és ellátásokat.

47. E körülményekre figyelemmel tehát úgy vélem, hogy valamely tagállam a 2013/32 irányelv 33. cikke (2) bekezdése a) pontjának analógia útján történő alkalmazása alapján nem minősítheti elfogadhatatlannak a gyermek által benyújtott nemzetközi védelem iránti kérelmet azon az alapon, hogy egy másik tagállam nemzetközi védelmet biztosított családtagjai számára.

C. Az egyéb elképzelhető eljárási módok vizsgálata

48. Annak érdekében, hogy a kérdést előterjesztő bíróságnak hasznos választ lehessen adni, azt javaslom, hogy a Bíróság vizsgáljon meg más eljárási módokat: először is, a Bizottság által az észrevételeiben javasolt eljárási módot, vagyis a 604/2013 rendelet 9. cikkének analógia útján történő alkalmazását, másodsor pedig a véleményem szerint legegyszerűbb és a gyermek érdekeit leginkább tiszteletben tartó eljárási módot, amely az e rendelet alapjául szolgáló általános elveknek, vagyis a rendelet 3. cikke (2) bekezdésének és 6. cikke (1) bekezdésének alkalmazásán alapul.

1. A 604/2013 rendelet 9. cikkében foglalt felelősségi feltétel analógia útján történő alkalmazásáról

49. A 604/2013 rendelet 9. cikke a nemzetközi védelem iránti kérelem megvizsgálásáért felelős tagállam meghatározására vonatkozó feltételt határoz meg, amint azt a III. fejezet is mutatja, amelybe e cikk illeszkedik. E feltétel a „Nemzetközi védelemben részesülő családtagok” címet viseli. Családi megfontolásokon alapul, amelyek közé az e rendelet 8. cikkében („Kiskorúak”), 10. cikkében („Nemzetközi védelmet kérelmező családtagok”), 11. cikkében („Családi eljárás”), valamint 17. cikkének („Mérlegelési záradékok”) (2) bekezdésében megjelölt kritériumok is tartoznak.

50. Az említett rendelet 9. cikke előírja, hogy amennyiben egy tagállam valamely családtag tartózkodását nemzetközi védelemben részesülő személyként engedélyezte, e tagállam felelős a többi családtag nemzetközi védelem iránti kérelmének megvizsgálásáért, feltéve, hogy az érintett személyek írásban kifejezték e kívánságukat.²⁹

51. A 343/2003 rendelet előkészítő munkálatainak vizsgálata arra utal, hogy e feltétel több célt követ. E rendelkezés célja egyrészt a családegyesítés biztosítása azáltal, hogy a kérelmezőt egyesíti a családtagjaival abban a tagállamban, amelyben e családtagok tartózkodását nemzetközi védelemben részesülő személyként engedélyezték. Másrészt arra irányul, hogy biztosítsa a kérelem megvizsgálására irányuló eljárás gyorsaságát, mivel az a tagállam van a legmegfelelőbb helyzetben ahhoz, hogy a kérelmező származási országában fennálló üldöztetéstől való félelmének megalapozottságát értékelje, amelyben legalább egy családtag már menekült jogállást szerzett és ahol tartózkodása engedélyezett.

²⁸ Ezen ítélet 37. pontja.

²⁹ Az uniós jogalkotó pontosítja, hogy e rendelkezés a családra attól függetlenül alkalmazandó, hogy a családalapítás a származási országban történt-e, és így megkülönbözteti a „családtag” ugyanezen rendelet 2. cikkének g) pontjában szereplő meghatározásától.

52. A 604/2013 rendelet 9. cikkében foglalt feltétel alkalmazásához több feltétel teljesülése szükséges. Először is e tagállam csak azzal az előfeltétellel felelős a védelem iránti kérelem megvizsgálásáért, hogy legalább a kérelmező egyik családtagja számára *engedélyezték, hogy* nemzetközi védelemben részesülő személyként a védelem iránti kérelem megvizsgálásáért felelősnek tekintett tagállam területén *tartózkodjon*. Másodszor, az említett tagállam csak azzal a feltétellel felelős a védelem iránti kérelem megvizsgálásáért, hogy a kérelmező és az a családtagja, akinek ugyanezen tagállam területén történő tartózkodását engedélyezték, írásban kifejezik az egyesítéshez való *hozzájárulásukat*.

53. Az 1560/2003/EK rendelet³⁰ 1. cikke (1) bekezdésének b) pontja alapján a megkeresett tagállamhoz intézett, a 604/2013 rendelet 9. cikkében foglalt felelősségi feltétel alapján benyújtott átvétel iránti megkeresésnek tehát nemcsak a családtagok ezen állam területén való „jogszerű tartózkodásának” írásbeli megerősítését, a részükre kiállított tartózkodási engedélyeket és az anyakönyvi kivonatokat kell tartalmaznia, hanem a rokoni kapcsolatot bizonyító okiratokat is, amennyiben rendelkezésre állnak, továbbá az érintett személyek hozzájárulását.

54. E két feltétellel véleményem szerint ellentétes a 604/2013 rendelet 9. cikkének analógia útján olyan helyzetre történő alkalmazása, mint amelyről az alapügy tárgyát képezi.

55. Ami azt a feltételt illeti, amely szerint szükséges, hogy a családtagnak a megkeresett állam területén történő „tartózkodását nemzetközi védelemben részesülő személyként engedélyez[z]ék”, megállapítom, hogy e feltétel különbözik az e rendelet 8. cikkének (1) és (2) bekezdésében rögzített azon feltételtől, amely szerint e családtagnak „jogszerűen [kell] tartózkod[nia]” e területen.³¹ Számomra mindazonáltal úgy tűnik, hogy az uniós jogalkotó által követett célra, vagyis a családdegyesítésre figyelemmel e feltétel azt jelenti, hogy a kérelmező említett családtagja nem csupán az említett területen való tartózkodási engedéllyel rendelkezik, amelyet a nemzetközi védelemben részesülő személy jogállása biztosít számára,³² hanem ténylegesen e területen is tartózkodik. Nem lehet ugyanis megszervezni a kérelmező valamely családtagjával történő egyesítését, különösen, ha e kérelmező gyermek, ha e családtag ténylegesen nem tartózkodik a megkeresett állam területén vagy számára nem engedélyezett az ott tartózkodás akár azon veszély miatt, amelyet a nemzetbiztonságra vagy a közrendre nézve jelent, akár a tartózkodási engedélye visszavonása vagy lejárta miatt.³³ Ezekben az esetekben a családdegyesítés akadályoztatva lenne, és az említett kérelmező átvételére és átadására irányuló eljárás valószínűleg a kérelem megvizsgálásáért felelős tagállam meghatározására irányuló új eljárás megindításához vezetne.

56. Ezenkívül hangsúlyozom, hogy olyan helyzetben, mint amely az alapügy tárgyát képezi, amikor a családtagok már nem tartózkodnak a fogadó állam területén, és tiltakoznak az ezen államba való visszatérésük ellen, e feltétel tiszteletben tartása azt jelenti, hogy a megkereső állam az átvétel iránti megkeresésének előterjesztése előtt lépéseket tegyen, és különösen, hogy megbizonyosodjon e családtagoknak a fogadó államban fennálló tartózkodási engedélyének

³⁰ A legutóbb a 118/2014/EU végrehajtási rendelettel (HL 2014. L 39., 1. o.) módosított, a 343/2003 rendelet részletes alkalmazási szabályainak megállapításáról szóló, 2003. szeptember 2-i bizottsági rendelet (HL 2003. L 222., 3. o.; helyesbítés: HL 2006. L 215., 48. o.). E rendeletet a 343/2003 rendelet 17. cikkének (3) bekezdése – jelenleg a 604/2013 rendelet 21. cikkének (3) bekezdése – alapján fogadták el.

³¹ Ez a megfogalmazásbeli különbség valamennyi nyelvi változatban azonos.

³² Lásd a 2011/95 irányelv 24. cikkét.

³³ Lásd a 2011/95 irányelv 21. cikkének (3) bekezdését és 24. cikkének (1) bekezdését.

érvényességéről,³⁴ valamint, hogy kitoloncolja őket ebbe az államba. Márpedig e lépések álláspontom szerint a 604/2013 rendelet 21. cikkének (1) bekezdésében az átvétel iránti megkeresés benyújtására előírt határidőknél jelentősen hosszabb időt vehetnek igénybe.

57. E rendelkezés szerint annak a tagállamnak, amelyhez a kérelmet benyújtották, „haladéktalanul, de minden esetben a [...] benyújtott kérelem időpontját követő három hónapon belül” kell előterjesznie a kérelmező átvétele iránti megkeresését.³⁵ Márpedig olyan helyzetben, amelyben a családtagok tiltakoznak a fogadó állam területére való visszatérésük ellen, az átvétel iránti e megkeresés előterjesztése, valamint az ahhoz kapcsolódó bizonyítékok közlése szükségessé teszi, hogy előzetesen a 2008/115 irányelv szerinti – akár kényszerítő jellegű – kiutasítási eljárást folytassanak le e családdal szemben. Márpedig az ilyen eljárás – amelynek tiszteletben kell tartania az érintettek jogait – álláspontom szerint nehezen folytatható le a 604/2013 rendeletben előírt határidőkön belül, függetlenül attól, hogy az illetékes nemzeti hatóságok milyen gondossággal járnak el. Tekintettel a kiutasítási határozattal szembeni bíróság előtti jogorvoslat előterjesztéséhez kapcsolódó határidőkre és az ilyen határozat végrehajtásával járó kockázatokra, a megkereső államnak, amelyhez a gyermek nemzetközi védelem iránti kérelmét benyújtotta, meg kellene várnia a gyermek családtagjaira vonatkozó kitoloncolási határozatokkal szemben (esetlegesen) indított kereset végleges kimenetelét, mielőtt a gyermeknek a megkeresett állam általi átvételére irányuló megkeresést terjesztene elő. Ebből nemcsak jogbizonytalanság, de elkerülhetetlenül egy olyan átmeneti időszak is következne, amelynek során a gyermek által benyújtott nemzetközi védelem iránti kérelem sorsa bizonytalan.

58. Az ilyen megoldás figyelmen kívül hagyná a gyermek mindenek felett álló érdekét, amelyre tekintettel a 604/2013 rendelettel előírt valamennyi eljárást értelmezni és alkalmazni kell.³⁶ E rendelet (13) preambulumbekzdése kifejezetten hangsúlyozza, hogy „[a]z ENSZ 1989. évi, a gyermek jogairól szóló egyezményével és a[Chartával] összhangban e rendelet alkalmazása során a tagállamoknak elsődlegesen a gyermek mindenek felett álló érdekét kell szem előtt tartaniuk”.

59. Ezenkívül az ilyen megoldás nem tenné lehetővé a felelős tagállam gyors meghatározását, és így azzal a kockázattal járna, hogy – a 604/2013 rendelet (5) preambulumbekzdésében említett célokkal ellentétes módon – nem biztosítja sem a nemzetközi védelem megadására irányuló eljáráshoz való hatékony hozzáférést, sem pedig az e nemzetközi védelem iránti kérelmekkel kapcsolatos gyors döntéshozatalt.

60. Ami az érintettek írásbeli hozzájárulására vonatkozó feltételt illeti, az a kérelmezőnek és a családtagjainak az egyértelmű, kifejezett, olyan cselekményére utal, amellyel kinyilvánítják az egyesítésre irányuló akaratukat. E feltétel célja az olyan helyzetek elkerülése, amelyekben az érintettek sajátos indokaik folytán nem kívánják az egyesítést. Az említett feltétel a 604/2013 rendelet 10. cikkében, 16. cikkének (1) bekezdésében és 17. cikkének (2) bekezdésében is szerepel. Nyilvánvaló, hogy ezt a feltételt nem a kérdést előterjesztő bíróság által említetthez hasonló, olyan helyzetre történő alkalmazásra szánták, amelyben a kérelmező és családtagjai ugyanabban a tagállamban, közös háztartásban együtt élnek. Ismét utalok rá, hogy e feltételnek csak annyiban lenne értelme, amennyiben sor kerülne a családtagoknak a védelmet nyújtó államba történő kitoloncolására. Ilyen körülmények között azonban e feltételt az uniós jogalkotó

³⁴ A 2011/95 irányelv 24. cikkének megfelelően a menekült jogállású személyek számára megadott tartózkodási engedély három évig érvényes és megújítható, míg a kiegészítő védelemben részesített személyek számára megadott tartózkodási engedély egy évig érvényes és megújítható, ez esetben legalább két évig érvényes. Az alapügyben a felperes családtagjainak tartózkodási engedélyei a Lengyelország által közölt információk szerint 2015. május 4-én lejártak.

³⁵ Ennek hiányában a 604/2013 rendelet 21. cikke (1) bekezdésének harmadik bekezdése szerint a nemzetközi védelem iránti kérelem megvizsgálásáért az a tagállam felelős, ahol a kérelmet benyújtották.

³⁶ Lásd e rendelet 6. cikkének (1) bekezdését.

által előírttól eltérő célra alkalmaznák, mivel az nem az Unió területén különböző helyeken tartózkodó családtagok családegyesítésének biztosítására irányulna, hanem inkább a család egységének fenntartására.

61. Bár az eljárás során egyes felek azt javasolták a Bíróságnak, hogy mellőzze e feltétel alkalmazását, ez a megoldás számomra nem tűnik kívánatosnak, mivel az írásbeli hozzájárulás követelménye az uniós jogalkotó által a 604/2013 rendelet 9. cikkében kifejezetten előírt feltétel.

62. Valójában úgy vélem, hogy az e rendelet olyan helyzetekre történő alkalmazásával kapcsolatos jogviták nagy száma, amelyekben a gyermek érdekeiről van szó, nagyfokú körültekintést tesz szükségessé e rendelet rendelkezéseinek értelmezése során. A 604/2013 rendelet elsősorban eljárási jellegű eszköz, amelyet annak érdekében bocsátottak a tagállamok rendelkezésére, hogy azok a kimerítő jelleggel felsorolt feltételek alapján és az érintettek alapvető jogainak tiszteletben tartása mellett megállapíthassák, hogy mely tagállam felelős valamely nemzetközi védelem iránti kérelem megvizsgálásáért.

63. Márpedig a 604/2013 rendelet III. fejezetében felsorolt egyéb feltételekhez hasonlóan az e rendelet 9. cikkében foglalt feltétel álláspontom szerint nem alkalmazható az alapügy tárgyát képezőhöz hasonló, olyan helyzetre, amelyben a kérelmező nemzetközi védelemben részesülő családtagjai már nem tartózkodnak a védelmet nyújtó állam területén, és tiltakoznak az ezen államba való visszatérésük ellen.

64. Azt javaslom tehát a Bíróságnak, hogy más megközelítést fogadjon el, amely a 604/2013 rendelet alapjául szolgáló általános elveken és különösen a gyermek mindenek felett álló érdekén alapul.

2. A 604/2013 rendelet 6. cikkének (1) bekezdésében a kiskorúak részére biztosított garanciák alkalmazásáról

65. Kiindulásként meg kell jegyezni, hogy a 604/2013 rendelet 3. cikkének (2) bekezdése értelmében „[a]mennyiben az e rendelet[III. fejezetében] felsorolt feltételek alapján egyetlen tagállam sem jelölhető ki felelősként, a nemzetközi védelem iránti kérelem elbírálásáért [helyesen: megvizsgálásáért] azon tagállam felelős, amelynél először nyújtották be azt”. Az alapügy tárgyát képezőhöz hasonló helyzetben az e rendelet III. fejezetében előírt feltételek egyike sem alkalmazható, így a kérelem megvizsgálásáért az a tagállam felelős, amelyhez a gyermek a kérelmét először benyújtotta. Az említett rendelet (5) preambulumbekkezdésének megfelelően ez lehetővé teszi e gyermek számára a nemzetközi védelem megadására irányuló eljáráshoz való hatékony hozzáférés biztosítását, miközben nem veszélyezteti a kérelmével kapcsolatos gyors döntéshozatalt.

66. Ezen elv alkalmazása a jelen esetben lehetővé teszi, hogy a gyermek mindenek felett álló érdekét elsődleges szempontként kezeljék, amint azt a Charta 24. cikkének (2) bekezdése megköveteli,³⁷ mivel e tagállam egyben az a tagállam is, amelynek területén e gyermek született, és ahol a családtagjaival együtt tartózkodik.

³⁷ E cikk úgy rendelkezik, hogy a hatóságok és a magánintézmények gyermekekkel kapcsolatos tevékenységében a gyermek mindenek fölött álló érdekének kell az elsődleges szempontnak lennie. Lásd még: 2021. november 9-i Bundesrepublik Deutschland (A család egységének fenntartása) ítélet (C-91/20, EU:C:2021:898, 55. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

67. A 604/2013 rendelet 6. cikkének (1) bekezdése értelmében „[a]z e rendeletben előírt valamennyi eljárás során a tagállamoknak mindenekelőtt a gyermek mindenek felett álló érdekét kell szem előtt tartaniuk”. Ebben az összefüggésben az uniós jogalkotó e rendelet 6. cikkének (3) bekezdése alapján megköveteli, hogy a gyermek mindenek felett álló érdekének vizsgálata során a tagállamok együttműködjenek egymással, és kellő figyelmet fordítsanak „különösen” a családegyesítés lehetőségeire, a kiskorú jólétére és szociális fejlődésére, a biztonsági megfontolásokra, különösen ha fennáll a veszélye annak, hogy a gyermek gyermekkereskedelem áldozatává válik, és végül, a gyermek véleményére, tekintettel az életkorára és érettségi fokára, ideértve a gyermek háttérét is.³⁸

68. A gyermek mindenek felett álló érdeke tehát a nemzetközi védelem iránti kérelme elbírálására legalkalmasabb tagállam meghatározását követeli meg, mégpedig figyelembe véve az adott ügy konkrét tényállásának valamennyi körülményét.³⁹ E gyermek azon tagállam területén való fizikai jelenléte, ahol született és ahol kérelmét benyújtotta, a gyermek ezen állam területén a családjával együtt történő tartózkodásának időtartama, rendszeressége, körülményeit és indokai olyan tényezők, amelyet az illetékes nemzeti hatóságoknak figyelembe kell venniük a gyermek érdekének vizsgálata során.

69. Ebben az összefüggésben úgy vélem, hogy figyelembe kell venni a családtagoknak a fogadó államból való távozását érintő indokokat. Kétségtelen, hogy a Bíróság elé terjesztett ügy különbözik a 2019. március 19-i Ibrahim és társai ítéletben⁴⁰ a Bíróság által számba vett helyzetektől, amelyekben komoly veszélye áll fenn annak, hogy a nemzetközi védelmet kérelmező a fogadó államban rendszerszintű vagy általánossá vált, vagy bizonyos személyek csoportját érintő hiányosságok miatt alapvető jogaival összeegyeztethetetlen bánásmódban részesül. Mindazonáltal az uniós jogalkotó által a kiskorúak részére biztosított garanciák és a kifejezetten a gyermek mindenek felett álló érdeke értékelésének szentelt rendelkezések figyelmen kívül hagyását jelentené, ha figyelmen kívül maradnának azon okok, amelyek miatt a családtagok elhagyták a fogadó államot. Azáltal, hogy az uniós jogalkotó a 604/2013 rendelet 6. cikkének (3) bekezdésében előírja, hogy a tagállamok „szorosán együttműködnek”, és kellő figyelmet fordítanak a gyermek jólétére és szociális fejlődésére, e jogalkotó megköveteli az illetékes nemzeti hatóságoktól, hogy a gyermeknek az érintett tagállamokban fennálló életkörülményeire vonatkozó valamennyi ténybeli elemet mérlegeljék.

70. E tekintetben nem gondolom, hogy a szülők azon döntéséből, hogy elhagyják a fogadó államot, csupán a közös európai menekültügyi rendszer szabályainak kijátszására vagy azokkal való visszaélésre vonatkozó szándéokra lehetne következtetni. Az a döntés, hogy ezen államot, amelyben valamennyi családtag, a kisgyermeket is beleértve, nemzetközi védelemben részesül, elhagyják, mégpedig azután, hogy a származási ország elhagyására kényszerültek, és azon kockázat vállalása, hogy lemondanak az e jogállás által a család egésze számára biztosított biztonságról és ellátásokról, vagy a lelkiismeretlenség, vagy a szükség és a szülők által a gyermekeik mindenek felett álló érdekét figyelembe vevő, megfontolt döntés körébe tartozik. Így az alapügyben úgy tűnik, hogy a felperes családtagjai a fogadó államban a származásukra figyelemmel tapasztalt megfélemlítés miatt hagyták el Lengyelországot és utaztak Németországba. A jelenleg felfüggesztett Ministre de l’immigration et de l’asile ügyben (C-153/21) a szülők szintén

³⁸ Lásd még a 604/2013 rendelet (13) preambulumbekendését.

³⁹ Lásd ebben az összefüggésben: 2017. június 8-i OL ítélet (C-111/17 PPU, EU:C:2017:436, 42. és azt követő pontok, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat), a házassági ügyekben és a szülői felelősségre vonatkozó eljárásokban a joghatóságról, valamint a határozatok elismeréséről és végrehajtásáról, illetve az 1347/2000/EK rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló, 2003. november 27-i 2201/2003/EK tanácsi rendelet (HL 2003. L 338., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 19. fejezet, 6. kötet, 243. o.; helyesbítések: HL 2013. L 82., 63. o.; HL 2018. L 33., 5. o.) végrehajtására vonatkozóan.

⁴⁰ C-297/17, C-318/17, C-319/17 és C-438/17, EU:C:2019:219.

különösen a gyermekeik – általuk nyomorúságosnak ítélt – életkörülményei, befogadási és gondozási feltételei miatt döntöttek úgy, hogy elhagyják Görögországot. Nem gondolom tehát, hogy ezeket a mozgásokat – az egyes eljárási iratokban használt kifejezésekkel élve – a szülők általi „turizmusra” lehetne redukálni vagy akként lehetne összefoglalni.

71. A jelenlegihez hasonló körülmények között, ha a gyermek a nemzetközi védelem iránti kérelmét abban a tagállamban nyújtotta be, amelynek területén született, és ahol a kérelem benyújtásának időpontjában családtagjaival együtt szokásos tartózkodási hellyel rendelkezik – amit a hatáskörrel rendelkező nemzeti hatóságoknak kell ellenőrizniük –, úgy vélem, hogy a gyermek érdeke megköveteli, hogy kérelmének megvizsgálásáért ezen állam legyen felelős. A gyermek érdekével teljességgel ellentétes lenne minden olyan megoldás, amely amiatt, hogy a gyermek családtagjai egy másik tagállamban nemzetközi védelemben részesülnek, kiszakítaná ezt a gyermeket és családtagjait a társadalmi környezetből, amelybe beilleszkedtek.

72. Számomra úgy tűnik, hogy ez a szempont a legegyszerűbb és ez tartja leginkább tiszteletben a gyermek érdekeit, mivel biztosítja számára a Charta 18. cikke alapján őt megillető jogok tényleges érvényesülését azáltal, hogy garantálja számára a kérelmének megvizsgálására irányuló eljáráshoz való hatékony hozzáférést, valamint a kérelme gyors elbírálását.

73. Mindazonáltal tudatában vagyok annak, hogy e szempontnak a gyermek családtagjai számára biztosított nemzetközi védelemért való felelősség átszállását is magában kell foglalnia annak érdekében, hogy biztosítsa az őket ugyanezen cikk alapján megillető menedékjog tényleges érvényesülését.

74. E jog tényleges érvényesülése ugyanis nemcsak azt jelenti, hogy a gyermek számára biztosítani kell a nemzetközi védelem iránti kérelmének megvizsgálására irányuló eljáráshoz való hozzáférést, hanem azt is, hogy családtagjai számára biztosítani kell a menekült jogállásuk által számukra biztosított jogokat, amíg e jogállást vissza nem vonják vagy meg nem szüntetik. Márpedig a jelenlegi helyzetben a védelmet nyújtó állam a családtagok távozása miatt gyakorlatilag nem képes eleget tenni az őt terhelő kötelezettségeknek, mivel ez utóbbiak anélkül hagyták el ezen állam területét, hogy e célra kiadott engedéllyel rendelkeztek volna. Hasonlóképpen, a Németországi Szövetségi Köztársaság jogilag képtelen a származási ország védelmét a saját védelmével helyettesíteni, mivel a családtagok egyébként jogellenesen tartózkodnak a területén.

75. Ezenkívül a jelen indítvány 44–46. pontjában említettekkel azonos okok miatt a családtagok nem jogosultak a 2011/95 irányelv 23–35. cikkében említett jogokra, valamint gazdasági és szociális ellátásokra, mivel személyükben megfelelnek a nemzetközi védelem nyújtására vonatkozó feltételeknek, amit a menekült jogállás is tanúsít, amellyel már rendelkeznek.

76. E körülmények között tehát a menekültekkel kapcsolatos felelősség átszállásáról szóló európai megállapodás alapján át kell adni a gyermek családtagjai számára biztosított nemzetközi védelemért való felelősséget. A jelen ügyben, noha úgy tűnik, hogy a lengyel hatóságok e megállapodás 4. cikkének (1) bekezdése alapján hozzájárultak a felelősség ezen átadásához, úgy tűnik, hogy a német hatóságok ennek nyomán semmilyen lépést nem tettek.⁴¹ Emlékeztetek ugyanakkor arra, hogy az említett megállapodás 2. cikke alapján úgy tekintendő, hogy a menekültekkel kapcsolatos felelősség átszállására a második államban az ezen állam hatóságainak egyetértésével történő kétéves, tényleges és folyamatos tartózkodás esetén ezen időtartam

⁴¹ A Németországi Szövetségi Köztársaság és a Lengyel Köztársaság megerősítette ezt a megállapodást.

elteltével sor kerül, illetve korábban, ha a második állam a menekült számára akár tartós jelleggel, akár az úti okmány érvényességét meghaladó időtartamra engedélyezte a területén való tartózkodást.

77. E megfontolások összességére tekintettel következképpen azt javaslom, hogy a Bíróság állapítsa meg, hogy abban az esetben, ha valamely tagállamhoz olyan gyermek nyújt be nemzetközi védelem iránti kérelmet, akinek családtagjai egy másik tagállamban menekült jogállással rendelkeznek, a 604/2013 rendelet 3. cikkének (2) bekezdését, valamint 6. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy a gyermek mindenek felett álló érdeke megköveteli, hogy a kérelem megvizsgálásáért az a tagállam legyen felelős, amelyhez a kérelmet benyújtották, amennyiben e gyermek ezen állam területén született, és a kérelme benyújtásának időpontjában családtagjaival együtt ott rendelkezik szokásos tartózkodási hellyel.

V. Véggkövetkeztetés

78. A fenti megállapításokra tekintettel azt javaslom, hogy a Bíróság a Verwaltungsgericht Cottbus (cottbusi közigazgatási bíróság, Németország) által előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekre a következő választ adja:

- 1) Az egy harmadik országbeli állampolgár vagy egy hontalan személy által a tagállamok egyikében benyújtott nemzetközi védelem iránti kérelem megvizsgálásáért felelős tagállam meghatározására vonatkozó feltételek és eljárási szabályok megállapításáról szóló, 2013. június 26-i 604/2013/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet 20. cikkének (3) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy az nem alkalmazható analógia útján az olyan helyzetre, amelyben a gyermek a nemzetközi védelem iránti kérelmét abban a tagállamban nyújtja be, amelynek területén született, és ahol családtagjaival együtt tartózkodik, noha családtagjai egy másik tagállamban részesülnek nemzetközi védelemben.
- 2) Valamely tagállam a nemzetközi védelem megadására és visszavonására vonatkozó közös eljárásokról szóló, 2013. június 26-i 2013/32/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv 33. cikke (2) bekezdése a) pontjának analógia útján történő alkalmazása alapján nem minősítheti elfogadhatatlannak a gyermek által benyújtott nemzetközi védelem iránti kérelmet azon az alapon, hogy egy másik tagállam nemzetközi védelmet biztosított családtagjai számára.
- 3) Abban az esetben, ha valamely tagállamhoz olyan gyermek nyújt be nemzetközi védelem iránti kérelmet, akinek családtagjai egy másik tagállamban menekült jogállással rendelkeznek, a 604/2013 rendelet 3. cikkének (2) bekezdését, valamint 6. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy a gyermek mindenek felett álló érdeke megköveteli, hogy a kérelem megvizsgálásáért az a tagállam legyen felelős, amelyhez a kérelmet benyújtották, amennyiben e gyermek ezen állam területén született, és a kérelme benyújtásának időpontjában családtagjaival együtt ott rendelkezik szokásos tartózkodási hellyel.